

ת"ד 264/02/16 - מדינת ישראל נגד ערן סמאורה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 264-02-16 מדינת ישראל נ' סמאורה
לפני כבוד השופטת ענת יהב

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם ערן סמאורה
ע"י ב"כ עו"ד אביתר גולני

הכרעת דין

על פי סעיף 182 לחסד"פ אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו אחריות לתאונת דרכים, כאשר ביום 24.1.15 בשעה 07:45 נהג ברכבו בעיר חולון ברח' קאפח, וכשהסיע את רכבו לאחור תוך כדי יציאה מחנייה בסמוך לבית מס' 29 ובניצב למדרכה, עשה כן בחוסר זהירות מבלי שנקט באמצעי הזהירות הדרושים ופגע ברכבה של המעורבת, אשר נהגה אותה העת באוטובוס זעיר ציבורי מכיוון צפון לדרום.

כתוצאה מכך המעורבת נחבלה וכלי הרכב ניזוקו.

ביום 13.4.16 כפר הנאשם במיוחס לו, טען שלא הסיע את רכבו לאחור, אלא הוציא את הרכב מן החניה והמתין בכניסה לאחור שדומם את מנוע הרכב. לטענתו הנהגת היא זו אשר פגעה ברכבו בחלק האחורי (עמ' 1 ש' 16 - 24), וכן ביום 19.9.16 חזרה כפירה זו על ידי סנגורו אשר שכר.

משכך, נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

הראיות בתיק:

בפרשת התביעה העידו:

ע/ת 1 רס"ב נועם לוי - בוחן תנועה אשר הגיע למקום התאונה וביצע מס' פעולות, באמצעותו הוגשו הראיות: תע"צ - ת/1, סקיצה - ת/2, תרשים - ת/3.

ע/ת 2 הגב' דליה פאר - המעורבת, נהגת ההסעות אשר הייתה בדרכה לאסוף ילד, ומצאה עצמה מעורבת בתאונה זו. באמצעותה הוגשה תעודה רפואית לגבי חבלתה - ת/4.

ע/ת 3 - הגב' שירית צור - עדת ראייה - אימו של הילד אשר המתינו לנהגת המעורבת. באמצעותה הוגש שרטוט אשר שרטטה במהלך עדותה - ת/5.

המאשימה אף הגישה את הודעות הנאשם בהסכמת ההגנה - ת/6 וכן ת/7.

בפרשת ההגנה :

העיד הנאשם כעד יחיד מטעמו ובמסגרתה הגיש 8 תמונות שסומנו **נ/1** כאשר לטענתו תמונות אלו צורפו להודעתו השנייה - **ת/7** (כך אף ניתן לראות מתוכן ההודעה).

סיכומי הצדדים

בסיכומי התביעה:

מפנה לעדות הבוחן אשר העיד על הממצאים הפיזיים שנמצאו בדמות הנזקים בכלי הרכב ומיקומם, שהינם מאופיינים לתאונה על פי תיאור העדה המעורבת.

טוענת כי העדר מומחה מטעם ההגנה, יש בו כדי לאשש את עדות הבוחן וכל עוד לא נסתרה מומחיותו של הבוחן - נותרה עדותו תקפה.

המאשימה מציינת כי מדובר בגרסה מול גרסה, כאשר הנאשם לא עשה דבר על מנת לחזק את גרסתו, כגון להביא שכנים שהיו במקום או אשתו, שלטענתו לה המתין, ולא בדק את מצלמת רכבו.

לעניין הסתירות בעדות עדת הראייה מטעם התביעה - הגב' צור- לעניין **מקום עמידתה וכיווני הנסיעה** טוענת המאשימה, כי מדובר בעניין "**שולי בהחלט**", שכן הנקודה העיקרית שהיא מקום וכיוון נסיעת הנאשם עלתה בעדותה ובמתואם עם זו של העדה המעורבת.

משכך, לגישתה- מסקנת הבוחן נותרה בעינה ועל כן מבקשת להרשיע את הנאשם.

בסיכומי ההגנה:

הסנגור חולק על מסקנת התביעה, כשהוא מפנה לעדויות הבוחן והמעורבת מהם עולה כי גרסת הנאשם יכולה הייתה להתיישב עם הממצאים הפיזיים של הנזק בכל הרכב.

מצביע על סתירות בעדות העדה צור אשר הייתה עדת ראייה כאשר, מבקש לקבוע שאין ליתן אמון בעדותה.

מאידך, ביקש ליתן אמון מלא בגרסת הנאשם אשר היה עקבי בגרסתו למן הרגע הראשון. הבהיר כי ההגנה לא הביאה את עדי הגנה אליהם כיוונה המאשימה (אשתו ושכנה), שכן **לא היו במועד התאונה** אלא לאחר מכן.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את הראיות והעדויות, הגעתי לכלל מסקנה, כי נותר בליבי ספק ואיני יכולה להחליט איזוהי הגרסה הנכונה.

די לציין, כי בוחן התנועה **לא יצא בזמן אמת למקום התאונה** כאשר במקרה זה היה בכך משום פגיעה ממשית, בראיות התביעה, שכן היה בכך כדי לשפוך אור לגבי איזוהי הגרסה הנכונה (ראה **ת/1** - יצא בתאריך 6.9.15).

עניין זה משמעותי כאשר מדובר ב"**גרסה מול גרסה**" כפי שציינה המאשימה בסיכומיה.

גרסת הנאשם והמעורבת שונות זו מזו, אך כל אחת מהן יכולה להתיישב עם הממצאים (כך עולה במפורש מעדות הבוחן);

גרסת המאשימה:

המעורבת מתארת בעדותה, כי נהגה ברכב ההסעות שלה, כשהייתה בדרכה לאסוף ילד ברח' קאפח בעיר חולון מכיוון צפון לדרום, כשראתה את אימו של הילד ממתינה להגעתה **בימין הכביש**, אז החלה בנסיעה לכיוונה, כשהיא מאטה את נסיעתה ואז הרגישה חבטה ברכב בדלת ימין שלה, כשהיא מציינת שהנאשם נסע אחורנית וגרם לתאונה (בעמ' 9 ש' 8 - 10).

לאחר חקירתה ע"י ההגנה, מסתבר **שלא ראתה את רכב הנאשם קודם קרות התאונה** (עמ' 10 ש' 7 - 8) ומכאן שלא ראתה את נסיעתו אחורנית, אלא רק לאחר שהרגישה את החבטה, **הרימה את ראשה** - משתמע מדבריה, כי נסיעת הנאשם אחור הם מסקנה ולא ראיית הדברים (עמ' 10 ש' 20).

דבר נוסף אותו אמרה מבלי משים, כי ראשה היה כלפי מטה בעת ההתנגשות, שכן רק לאחר מכן הרימה אותו, ולפי

עדותה: "**לאחר שהרגשתי את המכה הרמתי את הראש ראית אותו**" (עמ' 10 ש' 14).

בנוגע לכיוון נסיעתה, טענה שלצורך איסוף הילד הוא ואמו עמדו בימין הכביש, תיארה, שנהגה כשהיא מתכוונת להיצמד למדרכה בימין הכביש כי היא "**לא עוצרת באמצע הכביש**", (עמ' 11 ש' 5 - 10).

מכאן, שכשהייתה בסמוך למקום איסוף הילד, נטתה עם רכבה ימינה לצורך כך.

עדת התביעה צור - שלא כמו הנאשמת, העידה שבעת שאירעה התאונה היא המתינה בצד **שמאל** של הכביש וכן תיארה שהיא "**נמצאת בצד אחד של הכביש ומהצד השני זה הדירה של הנאשם**" (עמ' 12 ש' 1 - 3).

כמו כן, בשרטוט **5/ת** אותו שרטטה במהלך עדותה, ציינה את מקום עמידתה, **שאינו עולה בקנה אחד** עם עדות המעורבת.

לעניין מקום עמידת העדה, יש חשיבות מכרעת, שכן העדה הובאה מטעם המאשימה כעדת ראייה שראתה את מהלך התאונה, כאשר ברור שממקום עמידתה בצד שמאל של הכביש, כאשר רכב המעורבת שהינו רכב הסעות חוצץ בינה לבין רכב הנאשם, אינה יכולה לראות ולתאר את אשר תיארה עובר לקרות התאונה ובוודאי לא את מהלך, אופן הפגיעה ומיקומה.

בנוסף, ולאחר שהעדה הזו מעומתת עם עדות המעורבת, מציינת "**זה היה לפני שנתיים**" (עמ' 12 ש' 8 - 22, וש' 27), כנימוק לחוסר הדיקו ולסתירות ולאחר מכן משנה את עדותה בניגוד **ל5/ת** אותו שרטטה ובניגוד לעדותה הראשונית.

בסופו של דבר, לא יכולתי לבסס את עדות המעורבת- הגב' פאר, ולחזקה בעדות זו של עדת הראייה, אשר אינה מדוייקת, אינה עיקבית ובעיקר התרשמתי שהעדה מעידה באופן מעורפל, לא ברור, עד אשר מציינת ולא פעם אחת את הזמן שחלף, כנימוק - לפיכך, יתכן שזיכרונה של עדה זו מתעתע בה.

לעניין עדות הבוחן - העיד כי לא יצא למקום התאונה בזמן אמת, ולא תיעד את מצב הכביש ומצב כלי הרכב החונים- (ראה בת' 1/ יצא בתאריך 6.9.17). מכאן, שלא יכול לשלול את גרסת הנאשם מניה וביה, וגרסתו זו טובה וראוייה לפחות כמו זו של המעורבת.

גרסת ההגנה

גרסת הנאשם לאורך כל הדרך, החל מחקירתו במשטרה (ת/6 ות/7) הינה אחת, שעשה כהרגלו בכל בוקר, בשעה 7:30 ירד מביתו עם ילדיו, הסיע את רכבו אחורנית "**כי זו הדרך של היציאה מהחנייה**", עצר את רכבו, דומם את המנוע והמתין להגעת אשתו לרכב. מעיד, כי בעת שהמתין "**הרגיש מכה קלה ברכב**", יצא מן האוטו וראה את הנהגת שפנתה אליו בצורה אגרסיבית תוך כדי גידופים (עמ' 16 ש' 11 - 20). ביקש כי יחליפו את פרטיהם, אולם היא התנגדה

לכך ועזבה את המקום (עמ' 17 ש' 16 - 23).

הנאשם הגיש תמונות **נ/1** (8 תמונות) אשר נמסרו במהלך עדותו **בת/7** (אולם לא הוגשו טעם התביעה) והסביר, כי חשב שהמצלמה ברכבו מצלמת כל העת, אולם מכיוון שדומם את המנוע המצלמה הפסיקה לפעול.

טען שהמכונית שלו הוזזה מן המקום בסמוך לקרות התאונה על מנת לאפשר לכלי רכב לצאת מן החנייה, אולם מצב כלי הרכב אשר חנו בצד הדרך היו כפי שניתן לראות בתמונות.

בסופו של דבר ולאחר עיון בראיות התביעה, איני מסכימה עם טענת המאשימה, כי עדות הבוחן לא נסתרה ע"י ההגנה, שכן הבוחן בעדותו הסכים כי **אופי הנזקים שעל גבי כלי הרכב יכולים אף להתאים לגרסת ההגנה**, דהיינו שהמעורבת התקרבה לצדו הימני של הכביש לצורך איסוף הילד ופגעה בחלקו האחורי של רכב הנאשם אשר חנה במקום, עניין זה נראה היטב בתמונות נ/1 אשר הגיש הנאשם- שם נראה סימן שפשוף על חלקו האחורי שמאלי, אל מול שפשוף לאורך דלת ימין של רכב המעורבת, כמו כן, ניתן לראות את מקום עמידתו של רכב הנאשם בפתח החנייה, ובקו אחד עם כלי הרכב החונים.

העובדה שהבוחן סייג את דבריו בכך שכלי רכב חונים בצדי הכביש אינה מעלה או מורידה, שכן הבוחן לא יצא למקום התאונה מיד ובסמוך, כך שאינו יכול ליתן עדות בנושא זה. וכפי שמסקנתו טובה לגבי אשמת הנאשם, כך יכולה להיות טובה לגבי אשמת המעורבת.

עדיין וגם אם כלי רכב חנו בצדי הדרך יכולה הייתה להיות סיטואציה בה המעורבת סתה ימינה, תוך שנתכוונה להגיע לצדו הימני של הכביש משם התכוונה לאסוף את הילד, כהרגלה בכל בוקר ולאחר שפגעה ברכב הנאשם יישרה את רכבה והמשיכה מבלי לפגוע בכלי רכב אחרים.

תיתכן גם אפשרות בו קצה רכבו של הנאשם בלט במעט מן המסומן על הכביש, אולם ברור שבמשפט פלילי בו יכולות להיות מספר אפשרויות טובות, הגיוניות וסבירות, כאשר המאשימה לא הוכיחה מעל לספק סביר את אותה הנסיעה אחורנית של הנאשם- לא ניתן להרשע.

במקרה זה, שבו מחדלי החקירה הקיימים בתיק ושהיה בהם, כדי להביא ראיה שיש בה פוטנציאל מזכה לנאשם, הרי שיש בכך עניין משמעותי אשר צריך לעמוד לזכות הנאשם (ראה ע"פ **5109/09 דביר חליוה נ' מד"י**).

לגבי עדות העדה צור, הרי שכל עדותה הייתה מחוררת, כאשר בעיקר התרשמתי שאינה זוכרת את האירוע היטב ולא מן הנמנע שעדותה כפי שהעידה לא הייתה כפי שארע, גם אם לא הייתה ערה לכך בחלוף שנתיים מיום האירוע.

הסתירות בעדותה בבית המשפט הינן מהותיות ואיני מסכימה שמדובר בעניינים שוליים, שכן מקום עמידתה במקום

התאונה הינו משמעותי כמו גם כיוון נסיעת רכב המעורבת.

ובכל מקרה, אמרה עדה זו גם לאחר שהועמדה על טעותה, שעמדה מצד שמאל ורק לאחר התאונה עברה לעמוד לימין הכביש (מנקודת מבטה של המעורבת).

משכך ומאחר שנותרתי עם שתי גרסאות שכל אחת מהן יכולה להתקיים ומאחר שדווקא עדותו של הנאשם עשתה עלי רושם אמין יותר, החלטתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום ולו מחמת הספק אותו לא הצליחה המאשימה להסיר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, ט"ז אב תשע"ז, 08 אוגוסט 2017, במעמד הצדדים.